

หนีจากอนิจจัง

หลวงปู่บุญเพ็ง กัปปโก

ตั้งใจภาวนากันทุกคน การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าพระองค์
ตรัสรู้ด้วยอะไรบ้าง และเพราะเหตุอะไรบ้างที่ให้พระองค์ได้ตรัส
รู้ และก็เนื่องมาจากไหนที่จะให้พระองค์ได้ตรัสรู้ ก็เนื่องมาจาก
ความเป็นอนิจจัง ความเป็นทุกขัง ความเป็นอนัตตา แม้
พระองค์จะตรัสรู้ก็ธรรม ๓ ประการนี้แหละ เป็นเครื่องหนุน หนุน
ให้พระองค์มีพลังในด้านการปฏิบัติ

ก็เหมือนกับพวกเราชาวพุทธทั้งหลายเนี่ย ที่เราพากันมา
ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า อะไรเป็นสาเหตุให้เราได้มา
ทำ มันเนื่องมาจากความเป็นอนิจจังนั่นนะ ความเป็นทุกขัง
ความเป็นอนัตตานั้นเนี่ย ถ้าไม่มีธรรมเนี่ย เราก็คงจะพากันอยู่แบบ
ที่ไม่ได้สนใจอะไรกับเรื่องชีวิตและความเป็นอยู่ของตัวเอง

ถ้าไม่มีอนิจจัง ก็ความเป็นอนิจจังนั่นนะ ที่จะนำพาให้พวก
เราได้มากระทำ ถ้าไม่มีความอนิจจัง บังคับพวกเรานะ ต่างก็พา
กันมีความเมินเฉย แม้แต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็

อนิจจังนั้นแหละ ทุกข์ อนัตตา บีบบังคับ และพระองค์ก็เป็นมา
หลายภพ หลายชาติ เรื่องความเป็นอนิจจัง พวกเราก็มากัน
หลายภพหลายชาติเช่นเดียวกันจนตลอดถึงทุกวันนี้ เราก็อยู่
ด้วยความเป็นอนิจจัง เรามาก็มาด้วยความเป็นอนิจจัง เราที่จะ
ไปข้างหน้า เราก็ไปเพราะอนิจจัง

เพราะฉะนั้น ธรรมะอนิจจัง เราควรจะมาพิจารณากันบ่อยๆ
ได้แก่ความไม่เที่ยง มีความแก่ และก็มีความเจ็บ และก็มี ความ
ตาย นี่เรียกว่าอนิจจัง ที่นี้เรามาพิจารณาอยู่ธรรม ๓ ประเด็นนี้
แหละ คืออนิจจัง คือความไม่เที่ยง มีความแก่แล้วก็มี ความเจ็บ
ความตาย **พิจารณาความตาย** นั้นนะเป็นอารมณ์ เมื่อตายแล้ว
มันจะพากันไปอยู่ไหน และที่ไหนแหละเป็นที่อยู่ของผู้ตาย ตายนี้
มันก็ตายกันไปมากนะ มันก็เหลือพวกเรานี้แหละ ตายแล้วก็
หายหน้ากัน หน้าทั้งที่เจอกันและที่เคยคุยกัน มันก็หายไป ที่นี้ไม่
รู้ว่าเขาไปอยู่ตรงไหน

ที่นี้แม้แต่เราจะไปนี้ ไม่รู้จะไปตรงไหน ไม่รู้ที่จะไปนะ เราก็รู้
แต่ว่าสุคติ ก็คือสวรรค์นั้นนะ ต້องการ สวรรค์นะ ก็อนิจจังนะได้

เรามาหาสวรรค์ ถ้ามันไม่มีอนิจจัง เราก็คงไม่มาหรอก เพราะ
ความตายมันมีกันประจำทุกคน ความเจ็บก็มีประจำกันทุกคน
ความแก่มันก็มีประจำกันทุกคน คิดว่ามันหนีไม่พ้นแล้วนะ

มันน่าสังเวชนะ ความสังเวชเรานะ ทั้งที่ว่าเราอยู่ๆเนี่ย อยู่
กันแบบดีๆเนี่ย แล้วมันก็จากกันไปแบบซึ่งๆหน้า โดยไม่มีการ
ปราณีปราศรัยใคร โดยที่ไม่มีการที่จะยกเว้นและปรารถนาดีกับ
ใครเลย เมื่อถึงคราวของเขามาแล้ว เราจะมีอะไรอยู่ก็ตาม จะมี
งานหรือมีสมบัติพัสถานอะไร กำลังที่จะต้องรักษาอยู่ก็ตาม ใ้
เรื่องความตายนั้นนะ เวลามันมาแล้ว มันไม่ได้ห่วงใยอะไรกับ
เราเลย มันไม่ได้คิดอะไรเลย มันจัดการของมันไปตามหน้าที่ คิด
แล้วมันก็น่าสังเวช

แต่ว่าความเป็นอยู่ของเรานั้นนะ เราก็ต้องการความเป็นอยู่
อยากจะให้อยู่ไปอย่างนี้ตลอด แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ ก็เพราะการ
เปลี่ยนแปลงมันมี จึงได้เรียกว่า อนิจจัง แต่เมื่อความสิ้นสุดแห่ง
ชีวิตมาถึงหละ จะเอาอะไรมาเป็นเครื่องกัน จะเอาอะไรมา
ป้องกัน มันไม่มีอะไรจะป้องกัน และเขาก็ไม่ได้รับสินบนอะไรกับ

ใคร เราจะมีเงินทองมากมายเท่าไรก็ตาม เราจะเอาสินบนนี้ไป
ให้เขา ก็ไม่รู้จะไปให้ใครแล้วใครจะไปรับ แล้วจะให้ชีวิตของเรา
ยืนยงมั่นคงตลอดไปด้วยสินบน มันก็เป็นไปไม่ได้ มันไม่มีใคร
รับรอง

เพราะฉะนั้นชีวิตของเรามันจึงตกอยู่ในความเป็นอนิจจัง
เมื่อเราพิจารณาถึงความความเป็นอนิจจังนั้น มันจึงเป็นเหตุให้เรา
ได้ทำดี ถ้าไม่มีอนิจจังนะ เราไม่ได้ทำอะไรเลย เพราะฉะนั้นการ
ที่เรามากำหนดพิจารณาธรรมะ ก็ให้นึกถึงความความเป็นอนิจจัง
อันดับแรกก็มีความเกิด และก็มีความแก่ ความเจ็บ ความตาย
อันนี้มันเป็นของแน่นอน เมื่อเราพิจารณาเห็นอนิจจัง ทุกขัง
อนัตตามันเป็นความแน่นอน ความสังเวชตัวเองแล้วมันจะ
เกิดขึ้น เมื่อความสังเวชมันเกิดขึ้น เราจะทำอย่างไร มันจำเป็นเรา
จะต้องหาความดีให้ตัวเอง ก่อนที่เราจะจากไป ก่อนที่ว่อนิจจัง
สุดท้ายที่จะมาถึงเรา เราจะต้องสะสมเอาความดีให้มันมาก
เสียก่อน ก่อนที่เราจะไป

ที่นี้ไ้ความดีที่มันจะเกิดขึ้นเพื่อจะเป็นคุณสมบัติสำหรับ
การเดินทางของเรา ในเมื่ออนิจจังมาถึงแล้ว จำเป็นเราจะต้อง
ไปข้างหน้า ความดีนะมันอยู่ตรงไหนหละ แล้วมันดียังไง สิ่งที่จะ
เป็นคุณสมบัติของเราอันเลิศ ความดีมันอยู่ตรงไหน และใครจะ
เป็นผู้เอาไป มันก็ใจของเรานั่นนะ

ที่นี้ใครเป็นผู้รู้อนิจจัง มันก็ใจนั่นนะเป็นผู้รู้ รู้แก่ รู้เจ็บ รู้ตาย
ใครเป็นผู้รู้ ก็ตัวเขานั้นหละ ทั้งที่เขาอยู่มันแก่ อยู่มันเจ็บ อยู่
มันตาย แต่เขาก็ยังแก้ไขไม่ได้ จำเป็นเขาก็ต้องยอมรับสภาพความ
เป็นจริง เมื่อยอมรับตามสภาพความจริงแล้ว ที่องค์สมเด็จพระ
ผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์เอาสมบัติมาให้พวกเราแล้ว

สมบัติคืออะไร **สมบัติก็คือศีล สมาธิ และปัญญา** นี้
สมบัติพระพุทธเจ้าเอาไว้แล้ว แม้แต่พระองค์จะตรัสรู้ก็ด้วยศีล
สมาธิ ปัญญา เช่นเดียวกันนะ แต่ท่านทรงบำเพ็ญมามาก มาก
จนเหลือวิสัยที่เราจะทำได้ แต่พระองค์ก็ได้ตรัสรู้มาแล้วด้วย
คุณธรรม แต่พระองค์ก็เอาคุณธรรมนั้นอันเป็นคุณสมบัติอัน
สูงสุด แล้วมอบให้เป็นมรดกแก่พวกเราทั้งหลาย

ศีลเราก็สมาทานไปแล้ว ส่วนศีลสมาทาน แต่ศีลภายใน
หละ ศีลที่รักษาหัวใจ ที่ใจเอามารักษากายไม่ให้ฆ่าสัตว์ ไม่ให้
ลักทรัพย์ ไม่ให้ประพฤติผิด ไม่ให้มุสา ดื่มสุรา อันนี้มันเกี่ยวกับ
ศีลใน เป็นผู้บอกเราที่ไม่ให้กระทำ อันนั้นมันศีลแท้ อันนั้นของ
แท้นะ ศีลที่เราสมาทานไปนั้นก็เรียกว่าตามองค์ ตามพุทธ
บัญญัติ ตามหัวข้อ ตามสิกขาบท แต่คุณภาพของศีล หรือ
คุณค่าของศีลคือศีลภายใน ก็มันอยู่ข้างใน มันก็อยู่ที่ใจนั่นนะ

ที่นี้ไอ้ส่วนสมาธินะ ก็เมื่อศีลของเราดี เรารักษากายวาจา
ของเราเรียบร้อยดี ที่นี้เราก็มาเจริญ**สมถะ**หรือว่าเจริญ
กรรมฐาน เจริญใจของเราให้มันสงบ เจริญใจของเราให้เป็น
สมาธิ ก่อนที่มันจะเป็นสมาธิได้ มันผ่านอะไรมาบ้าง ศีลมันก็อยู่
ในตัวแล้วหละ สมาธิก็คือความตั้งใจมั่น อันนี้มันยังอยู่นะ

ที่นี้ก่อนที่มันจะตั้งมั่น เราจะทำกันอย่างไร ที่นี้เราก็ศึกษา
กันในตำรับตำราอ่านกันมาจนพอแล้ว ฟังพระเทศน์ เราก็ฟังมา
พอแล้ว เทศน์ก็ไม่รู้ว่าที่พระองค์ก็ฟังมาจนเกือบจะครบทุกองค์
แต่ความเป็นสมาธิมันอยู่ตรงไหน จิตของเราที่จะเป็นสมาธิ

เพราะการฟัง จิตของเราที่เป็นสมาธิเพราะความรู้ ที่เราได้รู้มาที่ เราได้ศึกษามา แล้วมันอยู่ตรงไหน ความเป็นสมาธิมันไม่ได้อยู่กับ การที่เราได้ศึกษามาและได้ฟังมา มันอยู่กับการกระทำนะ การที่เรามาปฏิบัติ แม้แต่เราฟังอยู่ขณะนี้ก็ตาม หรือที่เราจะฟังต่อไปก็ตาม จะเป็นองค์ไหนก็ตาม เราจะต้องรักษาและกำหนด จิตของเราเอาไว้ ก็เรียกว่าภาวนาไปด้วย พร้อมกับ การฟัง จะเป็นใครก็ตาม เราก็กำหนดนั้นนะ

กำหนดไหนหละ ก็ไม่ได้กำหนดนอกไปจากตัวเอง ก็กำหนด ของของตัวเองที่เราสมมุติว่าเป็นลม ก็ **ลมเข้าและลมออก** นั้นนะ ลมเข้าลมออกมันก็เป็นของธรรมชาติ มันไม่ใช่ที่เราจะ มาอัดฉีดให้มันเข้ามันออก มันเข้ามันออกของมันโดยธรรมชาติ มันเข้าตรงไหนหละ มันออกตรงไหนหละ ที่ออกที่เข้าของเขาก็ นอกจากจมูกแล้ว มันก็ไม่มีนะสีที่จะเอาชีวิตของเราไว้ได้ มัน เข้าไปทางจมูกแล้วก็ออกไปทางจมูก ทีนี้เราก็กำหนดไปตรง นั้นนะสี

กำหนดไปเพื่ออะไร ก็เพื่อความสงบนั้นนะ ที่นี้เรากำหนด
ลมเข้าและลมออก เราก็กำหนดคำบริกรรมไปด้วย คือเวลา
หายใจเราก็อภาหุ หายใจออกเราก็อภาโธ ก็โดยลักษณะนี้เราก็
ฟังมานานแล้ว ที่นี้เราก็ต้องทำตามดูซิ พุทโธๆ ก็เพื่ออะไร เพื่อ
ความสงบกับของธรรมชาติ เพราะชีวิตของเราจะมีอยู่ก็เพราะ
ของธรรมชาติคือลมหายใจเข้าออก ถ้าไม่มีลม พวกเราก็จะไม่
ได้มาฟัง จะมานั่งฟังอยู่อย่างนี้ก็ได้ แล้วจะมาเทศน์ให้พวก
เราทั้งหลายฟังนี้ก็ได้ เพราะถ้าไม่มีลม ที่เรามาฟังได้ ที่เรามา
เทศน์ได้ก็เพราะมันมีลม นี่ชีวิตมันยังอยู่ ถึงจะมีลมเข้าลมออก
อยู่ก็ตาม

แต่ความเป็นอนิจจัง มันไม่มีการที่จะอภัยให้เราเลย หรือว่า
ไม่อภัยให้ใครทั้งนั้น ท่านก็ให้กำหนดนี้หละ แม้จะมีลมเข้าลม
ออกอะไรก็ตาม แต่ความอนิจจังมันก็เป็นอนิจจัง เรารู้ดีแล้ว
เราจะมากำหนดตามลมเพื่อยังความสงบนั้นให้เกิดขึ้น แล้วยัง
ความมั่นคงในจิตของตัวเองให้อยู่ด้วยความสงบนั้น ซึ่งเรียกว่า

สมาธิ ก็สมาธิแปลว่าความตั้งใจมั่น เราก็ให้มันอยู่ในความสงบ
ดี ตั้งมั่นอยู่ในความสงบ

แต่ครั้งแรกก็เอาลมชะก่อน ก็ตามลมของเรา เอาอะไรมาดู
ลม เอาอะไรมาตามลม ก็เอาความรู้ที่นั่นนะ ความรู้ของใจนั้น
หละ แล้วก็เอาใจของเราไปตามลมเข้าลมออก ลมมันก็ไม่มีตัวมี
ตน ใจมันก็ไม่มีตัวมีตน มันก็เลยเข้ากันได้ ถ้าใจมันมีตัวมีตน
หรือลมมีตัวมีตน มันก็คงเข้าไปไม่ได้หรอก ของที่ไม่มีตัวมีตนนั้น
หละเค้าให้บวกใส่กัน ให้รวมใส่กัน ลมหายใจก็ดี ความรู้ของใจ
ก็ดี ตลอดถึงความเป็นพุทฺธของใจก็ดี พุทฺธก็ไม่มีตัวตน ใจก็ไม่
มีตัวตน ลมหายใจก็ไม่มีตัวตน นั้นหละเอาเข้ากัน เข้ากันให้ได้

ถ้าอันใดอันหนึ่งมีตัวตนก็เข้ากันไม่ได้ ของทั้งสามอย่างนี้
หละ เรียกว่าไม่มีตัวมีตน เอาให้มันเข้ากัน ถ้าเข้ากันได้ ก็ของ
สามอย่างนั้นหละมันจะไปตั้งมั่น ก็ตั้งมั่นเป็นสมาธิ พอจิตของ
เราเป็นสมาธิ พอสมาธิมันมีความตั้งมั่นด้วยจิตของเรา มีความ
มันคงอยู่ในตัวเองด้วยความสงบแล้ว ทีนี้มันจะมีประโยชน์อะไร
สมาธินี้ ทำไม่ถึงอยากได้ ทำไม่ถึงทำกัน

ประโยชน์ของสมาธินะ ธรรมทั้งหลายที่ยังไม่เกิดขึ้น ก็
เกิดขึ้น สิ่งใดที่จะเกิดขึ้นแล้ว สิ่งนั้นก็เจริญยิ่งขึ้น แล้วมันจะ
ได้รวบรวมคุณสมบัติอันล้ำค่า สมบัติทั้งที่มันอยู่ไกลก็ตาม อยู่
ไกลก็ตาม แล้วมันจะรวมกันเข้ามาบวกรวมกันอยู่ตรงนี้แหละ อยู่ตรง
ความเป็นสมาธินี้ เมื่อมารวมกันแล้ว ความดีทั้งหลายที่เรา
เรียกว่าบุญและกุศล ทั้งบุญทั้งกุศล ทั้งคุณธรรม มันก็รวมกันอยู่
ตรงนี้ ก็เมื่อบุญกุศลและคุณธรรม มันมีประจำตัวแล้วเป็น
คุณสมบัติอันล้ำค่า

ทีนี้เมื่ออนิจจังมันมาถึงแหละ อนิจจังแท้มาถึงแหละ คือความ
ตายมันมาถึง ทีนี้เมื่อมันมีในตัวของเขาแหละ หรือเขามันพร้อม
แล้ว แล้วมันก็จะไม่ไปด้วยกันหรอก ก็มันอยู่ด้วยกันแล้วมันก็
ต้องไปด้วยกัน แต่มันอยู่กันคนละที่สิน่า มันจึงพิจารณายาก

ใครก็หวังแต่ว่าอนาคตกาลข้างหน้า อนาคตกาลข้างหน้า ก็
หวังกันอยู่นั่นนะ ทั้งที่มันเป็นของปัจจุบัน เอา**ปัจจุบัน** ใน
ปัจจุบันนี้ มันก็ไม่มีใครว่า มีแต่ว่าอนาคต ทีนี้ส่วนที่เป็นอนาคต
ถ้าคุณสมบัติเรายังไม่พร้อมแหละ คุณสมบัติของเรา还没有

ที่นี้ความเชื่อมั่นของเรา ความมั่นใจของเรา จะมั่นใจได้อย่างไร
สิ่งที่เราจะพึงได้พึงถึง ที่นี้เราจะไปรู้ได้ยังไง ไปทราบได้ยังไง
ต่อเมื่อในปัจจุบันยังไม่ประสบความสำเร็จ

เมื่อจิตของเรามั่นเป็นสมาธิรวบรวมเอาซึ่งคุณธรรม
ทั้งหลาย รวบรวมเอาซึ่งบุญทั้งหลาย รวบรวมเอาซึ่งบุญ
ทั้งหลาย ให้มันเต็มซะแล้ว ให้มันสมบูรณ์แล้วในใจของเรา เมื่อ
มันสมบูรณ์และมันมีอยู่แล้วทั้งที่เรามีชีวิตอยู่นี้ ที่นี้เราก็
จะต้องถึงพร้อม ถึงพร้อมไปด้วยสมบัติอันที่ล้ำค่าแม้มันจะ
แตกดับ ก็แตกดับไปสิ ก็มันพร้อมแล้ว แล้วมันก็ไปพร้อมกันได้
ก็เพราะมันมีแล้ว

อันนี้หละคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่พระองค์ต้องการให้
พุทธบริษัทได้ประสบความสำเร็จ อยากให้ได้อย่างนั้น ที่นี้พุทธบริษัท
ของท่านก็หากมีแต่ว่าอนาคตกาล ที่นี้ปัจจุบันกาลเรามั่นอยู่
ตรงไหนสิ เราท่านทั้งหลายพิจารณาเอาหน่อยเถอะ

ชีวิตของเราก็คิดแล้วก็คงจะไม่นานหรอก คงจะไม่อยู่กัน
เท่าไรหรอก คงจะจากกัน ต่างคนก็คิดว่าจะต่างไป จะไปไหนก็

ไม่รู้ล่ะ ขอให้พิจารณากันเถอะ เรื่องของตัวเองนี่แหละ มันเป็น
ปัญหาอันสำคัญที่สุด แต่เรื่องทำมาหากินมันก็ของธรรมดาอยู่
แล้วแหละ เราก็ต้องทำอยู่แล้วแหละ แต่ปัญหาสำหรับสิ่งที่เราจะ
ต้องการนะ คือภายในนะมันไม่ได้เกี่ยวกับวัตถุหรือก มันเรื่อง
ภายใน

เหมือนกับเราจะปรุงยา เราก็ต้องหาสิ่งทั้งหลายมาประกอบ
กันเป็นตัวยาขึ้นมา ตัวยาก็เป็นอันเดียวถึงจะเป็นของหลาย
อย่าง แต่เอามารวมกันก็เป็นเม็ดเดียว เป็นก้อนเดียว เป็นชนิด
เดียวแต่มันก็แก้ได้หลายอย่าง ที่นี้ส่วนใจของเราก็ใจอันเดียว
เราก็มาปรุงให้มันเป็นอันเดียว ปรุงให้มันเป็นสุข ปรุงให้มันสงบ
ปรุงให้มันเป็นสมาธิ ปรุงให้มันมีปัญญา ปรุงให้มันฉลาด ปรุงให้
มันได้สมบัติอันล้ำค่า อันที่มีอยู่ในตัวเอง

ที่นี้เราจะเอาไปไหนแหละ มันก็เอาไปได้สิ มันก็ไม่มีภาระที่จะ
วิตกพิจารณาอะไรต่อเมื่อที่มันได้แล้ว ที่มันยังไม่ได้เราก็หากันอยู่
อย่างนั้นแหละ ต่างคนก็ต่างหา หาที่นี้แล้วมันก็ยังไม่แล้วนะ จะ

คิดว่ามันจะแล้วหรือ ก็จะไปหาที่อื่นอีก แล้วก็ทำอีก ทางอื่นอีก
ต่อไป ทีนี้เราจะไปสิ้นสุดที่ไหน

การกระทำมันก็ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะมันยังไม่พร้อม คิดให้
ดีนะ ทำให้มันพร้อมซะ ก็ทำที่ไหน ก็ทำที่ตัวเอง อันดับแรกก็
ปลายจมูก ลมเข้าลมออก ก็อยู่แค่นี้แหละ ลมก็ไม่มีตัวมีตน ใจก็
ไม่มีตัวมีตน พุทโธก็ไม่มีตัวมีตน ก็ปรุ๊งใสกันซะสิ

พอปรุ๊งเข้ามาแล้ว มันก็มีฤทธาศักดานุภาพสิ พวกอภิปัญญา
ก็เกิดจากนั้นไม่ใช่หรือ พวกญาณก็เกิดในนั้น พวกฌานก็เกิดใน
นั้น พวกปัญญาเกิดในนั้นไม่ใช่หรือ ก็ปรุ๊งใจของเราหน่อยนะ
อะไรๆเราก็ผ่านมาจนพอแล้ว เราก็รู้มาจนหมดแล้ว มันยัง
เหลืออยู่อันเดียวนั้นนะ คือปรุ๊งจิตปรุ๊งใจของเรานี่แหละ

เช่นเอาไปประโยชน์อะไร ก็จะหนีจากอนิจจังนี่แหละ ก็พูดถึง
ความหมายนะ ก็จะหนีจากอนิจจังเหมือนพระพุทธรูปเจ้าท่านหนี
เหมือนพระอรหันเจ้าท่านหนี ไม่ใช่ว่าอนิจจังจะหนีจากเรา เรานะ
จะหนีจากอนิจจัง ไม่ใช่ว่าอนิจจังจะหนีจากพระพุทธรูปเจ้า

พระพุทธเจ้าจะเป็นผู้หนีจากอนิจจัง พระสังฆเจ้าจะเป็นผู้หนี
จากอนิจจัง อนิจจังจะหนีจากพระอริยเจ้า...ไม่ใช่

พิจารณาให้ดีนะ ถ้าไม่มีอนิจจังก็คงจะไม่ตรัสรู้หรอก จะ
ตรัสรู้ทำไมหละ จะอยู่ตลอดเท่าไรหมันก็อยู่ได้ มันก็ไม่มีปัญหา
สิ ก็เพราะอนิจจังนั่นหละ พระองค์ก็พิจารณาแล้วมันอยู่ไม่ได้
เพราะว่าอนิจจังมันไม่ได้เลือกหน้าชะแล้ว เราไม่อยู่ เราจะหนี ที่
นี้อนิจจังจะหนีจากเรา มันเป็นไปไม่ได้ จะเป็นเราจะต้องหนี หนี
พระองค์ก็หนีทางใจ หนีภายใน

เพราะฉะนั้นเราทั้งหลายให้พิจารณากันบ้าง ย้ำความคิด
ของตัวเองนั่นนะ ให้มันเกิดสติปัญญาขึ้นมาบ้าง ถ้าอย่างนั้น
ชีวิตของเราจะร่วงหล่นไปโดยไม่รู้ตัวนะ ทุกคนมันเผลอกันทั้งนั้น
เผลอความเป็นอนิจจัง แล้วอนิจจังก็อยู่กับเราตลอดนะ ไม่ได้หนี
นะ นั่นแหละเราคิดให้ดีนะ

แต่ส่วนธรรมะเราทั้งหลายเราก็รู้กันมาหมดแล้วหละ ทั้งที่
เราดูตำรับตำรากับครูบาอาจารย์ทั้งหลาย เราก็ดูมาหมด แต่
ความเป็นอนิจจังนะมันยกเว้นเราหรือเปล่า ไม่มีการยกเว้นนะ

ความแค้นก็ไม่ยกเว้นนะ อย่างนี้เราก็พอที่จะเข้าใจแล้ว ทำ
อย่างไรใจของเราจะมีความสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิแล้วจะได้
รวบรวมเอาซึ่งคุณธรรมอันธรรมะอันประเสริฐ อันเป็นของที่มี
คุณค่าอันมหาศาล สามารถที่จะคุ้มกันเราที่จะไม่ให้เราไปสู่
อบายภูมิได้

ธรรมะภายใน อย่าคิดว่าเราท่องได้แล้ว รู้แล้วจะไปคุ้มกัน
เลย อย่าไปคิดนะ ถ้าเรายังไม่ได้ลงมือปฏิบัติ และลงมือกระทำ
ที่จะให้มันเกิดผลอะไรขึ้นจากตัวเอง เราอย่าไปคิดง่ายๆนะ ถ้า
ความรู้ อย่างนั้นมันป้องกันได้ หลักของการปฏิบัติก็คงจะไม่มี
ก่อนจะมีหลักของการปฏิบัติ ก็เพื่อจะได้เอาหลักปฏิบัติ เอา
คุณสมบัติอันเกิดจากการปฏิบัติเพื่อจะไปคุ้มกัน ก็คุ้มกัน
อบายภูมินั่นนะ

เมื่อมันหมดอนิจจังนี้แล้ว มันก็ไปข้างหน้า มันมีสิ่งที่จะ
ต้อนรับเราอยู่แล้ว คอยรับเรานะ ถ้าไม่อบายภูมิมันก็สุดดี ถ้าไม่
สุดดีมันก็อบายภูมิ มันก็มีอยู่สองทางเท่านั้น เรียกว่า**กุศลธรรม**
กับ**อกุศลธรรม** ถ้าเราจะพูดตามหลักธรรม อันนี้ให้เราพากัน

พิจารณากันบ้าง คิดแล้วมันก็คงจะไม่พ้นจากความเป็นอนิจจัง
หรือ อนิจจังแท้ๆ วันสุดท้ายนะ คิดให้ดีเถอะ

รีบเอาซะ คนไหนเอาได้ก็เอาซะ คนไหนได้แล้วก็รีบเร่ง
ตัวเองซะ ที่ยังไม่ได้อะไรก็ทำให้มันได้ซะ มันจะได้หมดปัญหาอันเสียด
ที่ ถ้าอย่างนั้นเราก็จะทำกันอยู่อย่างนี้ตลอดชาติ ชาตินี้ยังไม่
แล้ว ชาติก็ยังจะมาทำอีก แล้วชาติไหนมันจะหมดกันหละ ถ้า
เราไปชาติหน้า เราก็ไม่รู้อีกหละ ว่าเราจะได้อะไรหรือว่า
การทำอย่างนี้อยู่ตรงนี้แล้วจะให้ผลงานเราอยู่ตรงโน้น จะไป
รายงานเราอยู่ที่โน้นที่เราจะไปเกิด ก็ไม่รู้อีก ไม่รู้จะไปทำยังไง

คิดแล้วมันมืด มันตันตันหมดหละ มันตันทางเราหมดหละ
มันมืดหละ ธรรมะก็ธรรมะไปเถอะ ใจมันมืด แต่ธรรมะนะมันดี
แต่ใจมันมืด มันไม่รู้จักทางไป ไม่รู้มันจะไปไหนนะเดี๋ยวนี้นะ พุด
กันตรงๆ ไม่ต้องไปพุดกันอ้อมค้อม แต่ว่าคนมันดีกันทุกคนหละ
ที่ว่าไม่ดีมันก็ไม่มีหรือ เพราะได้เกิดมาเป็นคน มันก็ต้องดีกัน
ทุกคน แต่ว่าจากคนไปนะ มันจะไปดีที่ไหน จะไปเป็นคนดีที่ไหน

จะไปเป็นอะไรข้างหน้า เราก็หาทราบไม่ มันมีดไปหมดนะ มี
อย่างเดียวกันก็คือคำสอนของพระพุทธเจ้าเท่านั้น

อ้างแค่นั้นแหละว่าพระพุทธเจ้าว่าต้องไปดี ทำดีต้องไปดี
ไปสู่สุคติ สวรรค์ สุคติก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน อยู่ไกลหรืออยู่ใกล้ และ
จะไปด้วยวิธีไหน มีเวทยานพาหนะหรือเปล่า ก็ไม่รู้อีกแหละ ได้
แต่พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้เท่านั้น ในตำราเท่านั้น แต่ใจของ
เรามันยังไม่เห็นเหมือนพระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ มันจะเป็นจริง
อย่างนั้นหรือเปล่า

ถ้าใจของเราสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิแล้ว สิ่งเหล่านี้ะไม่ต้อง
ไปหายากหรอก มันจะต้องปรากฏในตัวเองนั่นแหละ **สุขขัง สุปะฏิ**
บันนัง ความเป็นสุขมันมีอยู่ในตัวเองนั่นนะ ถ้ามีความสุขก็คือ
อะไร นั่นแหละสุคติ สุขมันสุขติดปกตินะ ไม่ใช่ว่าสุขเหมือนกับเรา
กินข้าวอิ่มเนียนะ ไม่ใช่อย่างนี้นะ มันสุข มันติดปกติ สุขเอาจน
มันจะละโลกนี้ได้ จนมันจะทิ้งบ้านทิ้งช่องหนีกี่มีนะ ถ้ามันสุข
จริงๆนะ ใจสุคติมันเป็นของมันในตัว แต่มันก็ไม่ไปหรอก แต่
ลักษณะมันบอกเฉยๆหรอก มันก็ไปไม่ได้หรอก แต่ลักษณะมัน

บอกว่าสุขจริงๆ ใจที่มันสุขจริงๆอย่างนั้นเรียกว่าสุคติ แล้วมันก็เห็นด้วยนะ

อย่าไปพูดว่าตาใน เขาไม่มี อันนี้แหละมันไม่มีตาใน มันจึงยาก ก็เลยไม่ได้เห็นอะไรเลย แม้อบายภูมิ พวกเดียวกันที่มันอยู่ตามสถานที่ต่างๆทั่วไป ก็ยังไม่เห็นกัน พอจะเห็นกันก็กลัว หละที่นี้ นั่น อันนี้มันพวกเดียวกันนะ เราก็ยังไม่เห็นกัน แล้วก็ยังไม่กลัวกัน

เพราะฉะนั้นทำจิตของเราให้มีความสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิซะ มันจะเป็นฌาน หรือจะเป็นญาณหรืออะไรก็ตาม ขอให้มันสงบเท่านั้นหละ แล้วมันจะเป็นไปอย่างไรในข้างหน้า เราจึงว่ากันในภายหลัง แต่ตอนนี้เรายังมีมมจนธการอยู่ ยังหาหนทางที่จะไปไม่ได้ ฌานก็ฌานแต่ในหนังสือ ญาณก็ญาณเฉพาะหนังสือที่เราอ่านมา ฌานจิตฌานใจอยู่ตรงไหน ญาณจิตญาณใจอยู่ตรงไหน อภิญญามันอยู่ตรงไหน สมาธิมันอยู่ตรงไหน ความสงบมันอยู่ตรงไหน ปัญญาอยู่ตรงไหน อยู่กับจิตกับใจเรา ใจเราอยู่ตรงไหนนะ เราก็ยังหาได้เห็นไม่ เอมันลงตรงนี้หละ

ถ้าได้ตรงนี้แล้ว การดำเนินจิตของเรานั้นก็จะไปด้วย
ความสะดวกและความสบาย และเราก็จะรู้ว่าสิ่งที่เราจะต้อง
ประสบ ถ้าไม่ถึงพระพุทธรองค์ แต่ขอให้ได้ไปสู่สุดคติ เหมือนพระ
พุทธรองค์พูดเอาไว้เท่านั้น เราก็ยังพอสบายใจกันบ้าง และผล
ของการกระทำก็ยังมีที่จะรับรองได้บ้าง ถ้ามีฉะนั้นก็ไม่มีอะไรที่
จะมารับรองเราเลย ก็มีแต่ทำกับทำ เราก็ไม่รู้ว่าอะไรรับรอง ก็มี
แต่หมาให้กันว่าได้ที่ได้ทั้งนั้นแหละ แต่ได้มันได้อยู่ แต่ได้น้อย
หรือมากยังไงเราก็หาได้ทราบไม่

เพราะฉะนั้นการที่เราได้ชี้แจงแสดงมาก็จะสมควรแก่
สมควรแก่กาลเวลา จึงขอยุติการแสดงเอาไว้แต่เพียงเท่านี้
เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

ที่มา: <https://youtu.be/Ckujeq5c2NI>